Јахачи апокалипсе

Пише: Вјекослав Радовић
четвртак, 29 мај 2008 01:13

Не знам, стварно, да ли је Драгољуб Мићуновић, као млад стаљиниста, заиста јахао попове. Један његов исписник Куршумлијац, сада нажалост покојни, клео ми се да је то истина. И да је секао конопце на црквеним звонима, да више никад не зазвоне. Онда су га послали на Голи оток, где је учио прве лекције из демократије. И ево, већ више од пола века увежбава своја знања на целој нацији, веран голооточкој школи, која је после прерасла у корчуланску, и никако да сјаше.

Морам да признам да ми је блиско и симпатично што Мићуна ни у позним годинама не напушта револуционарни жар - револуционари никад не остаре! - али брине ме што у том заносу нема ни трунке принципијелности, етике, ни морала. Дочекати старост тако огољен, својеврстан је медицински феномен. Тужно.

Претерујем? Ево чињеница. Кад му је Ђинђић 1994. године измакао фотељу, Мићун га је прогласио за „оцеубицу“ и отишао да оснује своју странку. Јер, једном лидер - увек лидер. Тако је макар на српској политичкој сцени и Мићун у том погледу, нажалост, није изузетак. У то време оптуживао је Ђинђића да је „фирер“ и „аутократа“, да је „покрао телефоне и телефаксе, узео страначку касу“... Милан Ст. Протић у својој књизи „Изневерена револуција“ тврди да је Мићуновић недељу дана пре 5. октобра 2000. изјавио како је Ђинђићу лако, јер „он има могућности да утекне или да се сакрије, а нас гура у прве борбене редове“.

После је, уз Чедомира Јовановића, постао најватренији бранилац Ђинђићевог лика и дела. Напросто, било је згодно склонити се у Ђинђићеву сенку, кад ти је сопствена кратког домета. Онда се вратио под скуте Бориса Тадића, да му буде водоноша у Политичком савету ДС. Али, сходно голооточкој школи, човек је тај који даје значај функцији, а не обрнуто. Тако је било у време Тита и Слобе, па се подразумева и за Мићуна. Није џаба седео код Слобе на канабету.

Зато нам „ветеран демократије“ ових дана опет соли памет и прориче апокалипсу, ако „проевропске снаге“ не освоје власт у Београду и Србији. Ако се то не поклапа са изборним резултатима и постизборном аритметиком, тим горе по резултате. Тако, док се све креће у правцу „народњачке коалиције“ са СПС, и у тренутку потписивања споразума на градском нивоу, Мићуновић тврди (уторак, Београд 202) да ће „демократе“ формирати владу и у Београду и на републичком нивоу.

„Ако то не буде могуће, имаћемо изборе, јер немогуће је да ова друга страна направи владу“, рекао је Мићуновић. „Чак и ако би се направила нека таква влада за Београд, није извесно да би она дуго трајала, јер све зависи од договора о формирању републичке владе.“ Како, и зашто, ако неко може да састави већину?

Супротно свакој логици, такве изјаве могу се чути и од других гласноговорника „проевропејаца“. Као, ништа није готово док се не конституишу скупштине. Онда ће, ваљда, Борис да посегне за „свим демократским средствима“, узме коферче у руку и крене на пијацу, у куповину одборника и посланика. Већ виђено у Србији, у којој све има своју цену. А, нашим европским и америчким „пријатељима“ никаква цена није превисока за „победу демократије у Србији“. Без Косова, наравно.

Питање је само имају ли странке адекватне механизме да то спрече. По свему судећи, немају, а ако тоураде „демократе“, биће то проглашено за још једну победу демократије, никако као прекрајање воље бирача или прљава трговина. Јер, то раде само „они други“. Други лепе и плакате-потернице по Београду, мада су извршиоци идентификовани као „демократе“ и - ником ништа!

Мићун и његови голооточки и корчулански идеолози су у свом учењу објединили сва четири библијска јахача апокалипсе. Радикали, засад, остају куга. Социјалисти би, ако су „паметни“, могли да добију статус анђела. Мићун је онај на црвеном коњу који прети глађу и ратом ако не буде по њиховом, а свима заједно, без њих, прети нам смрт, јер - живот не може да чека. Ма колико се прерушавали у „демократе“, Мићун и његови политички сапутници, феллоњ травелерс, као деца комунизма, у души остају бољшевици.

Видеће се за који дан ко ће бити голубови прелетачи, да прихвате коферче. Хоће ли то

бити Кркобабићи, или она медитеранска биљка која је напрасно схватила да се асфалт не једе, а патриотизам не сипа у трактор? Аркан се већ окреће у гробу. А шта ако га васкрсну?

А тек Ивица! Може ли он да одбрани све нас, и себе самог, од Мићунових јахача апокалипсе и изазова с којима је суочен? Или можда, после свега, Србија ипак пронађе своју душу, што рече у погрешно време Винстон Черчил. Срби су се досад показали као прави мајстори, радећи у корист сопствене штете. Овај пут, могли би дати глобални допринос човечанству - да убију демократију у досад знаној форми, за рачун еврократије.

(Курир)